

Vlček trosečníkem

Jan Andersen

Vlček trosečníkem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Andersen

Vlček trosečníkem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Vlček trosečníkem

Jan Andersen

Jan Andersen

Vlček trosečníkem

Ilustrovala Marcela Hebertová

CPress
Brno
2019

1. kapitola

Vlček je smutný a sám

Vlček má hlavu položenou mezi předními tlapkami a zírá na šedé moře před sebou. Malé hejno racků pronikavě pokřikuje nad vlnami. Daleko na obzoru Vlček sotva rozpoznává loď, která se stále zmenšuje. Po chvílce je z ní jen nepatrná skvrna v dáli a nakonec úplně zmizí.

Vlček tiše kňučí. Poté co se mu podařilo přežvýkat lano a osvobodit se, byl dole u vody, aby se trochu napil. Voda ale chutnala skutečně divně a on měl už po pár hltech dost. A teď má

žízeň ještě větší. A hlavně hlad. Poslední věc, kterou dostal k jídlu, byl ten odporný rybí sendvič. A ten on opravdu rychle vyplivl!

Od cesty sem vítr už pěknou dobu přináší vůni horkých hranolků a klobás. Ke stánku se ale neodvažuje, protože je tam příliš mnoho lidí. Ti, když ho uvidí, tak z toho budou jen další mrzutosti!

Kdyby tak jen věděl, co to všechno znamená. Chce jít domů, zpátky k dědečkovi! Dědeček je jistě zrovna tak smutný a sám jako on a hledá ho. Vlček doufá, že pro něj už brzy přijde. „Tak pojď, Vlčku,“ zavolá, „pojď k dědovi!“

* * *

Pamatuje si, jak se na ostrov dostali lodí. A jak mu to dědeček všechno vysvětloval.

„Moře,“ říkal. „Ostrov. Prázdniny.“ A říkal ještě spoustu dalších věcí. Vlček nerozuměl všemu,

ale pochopil z toho, že to bude určitě skvělé a že si spolu užijí spoustu legrace.

„Teď si dáme kufr do našeho pokoje a pak půjdeme na pláž,“ řekl dědeček. „Chytat vlny!“

Chytat vlny – to znělo dobře. Vlček byl vzrušením bez sebe.

„Pssst!“ uklidňoval ho rychle dědeček. „Jsme v hotelu, nejsme tu sami. Nemůžeš štěkat!“

Ale pak se stalo něco zvláštního. Dědeček si chtěl jen přezout boty, když náhle zasténal: „Musím si na chvilku lehnout. Vůbec mi není dobře.“ A pak upadl na postel a už se nepohnul. Když mu Vlček olíznul obličej, jasně cítil, že dědeček je nemocný. A proto přece musel začít štěkat!

Trvalo dlouho, než konečně někdo přišel. Ředitel hotelu, který měl klíč, se na Vlčka rozkřikl. Když však spatřil dědečka, zbledl tak, že Vlčka napadlo, že brzo upadne taky. A pak tu najednou byli jiní lidé v červených oblecích, kteří klečeli u dědečka a prohlíželi ho. Vlček už pochopil,

že chtějí dědečkovi pomoci, ale byl stále opatrný. Zvláště když venku přistála helikoptéra, a dokonce i okna se roztřásla hlukem!

Když dědečka odnášeli z pokoje, Vlček se za nimi rozběhl a olízl dědečkovi ruku. Ať dědeček ví, že Vlček je s ním!

Samozřejmě se také pokusil naskočit do vrtulníku. I když se bál hluku motoru a obrovských lopatek rotoru. Ale dva muži ho zadrželi! Vyštěkl a snažil se odtáhnout, ale byli na něj příliš silní.

A helikoptéra byla pryč i s dědečkem. Vlček zůstal sám. Nikdo se o něj nestaral, skoro jako by tam vůbec nebyl...

Netušil, jak dlouho seděl a čekal na trávníku před hotelem. Pak náhle spatřil vycházet z hotelu muže a ženu. Táhli vozík se dvěma kufry. Vlček okamžitě poznal ten modrý. Rychle vyskočil, přičichl k němu a hned věděl, že to je dědečkův kufr!

Bylo to jasné. Muž a žena chtějí zanést kufr dědečkovi. Musí jít za nimi – tak dědečka najde.

Když ho muž a žena spatřili, okamžitě ho chtěli poslat pryč. A když je následoval, byli naštvaní.

„Vypadni odsud!“ řekl muž. „Táhni!“

Žena mu hodila klacík, ale na takový trik jim neskočil. Stále je následoval a nespouštěl oči z dědečkova kufru.

Tak došli do přístavu a Vlček uviděl loď. V tu chvíli si byl jistý, že se nemýlil. Chtějí jet lodí za dědečkem a přinést mu kufr!

Vlček zavrtěl ocasem a hlasitě vyštěkl. Pak znovu vyskočil na modrý kufr na vozíku, aby pochopili, že k němu patří a že ho musí vzít k dědečkovi.

Vypadalo to, že alespoň ta žena ho pochopila.

„Nemůže ten pes patřit tomu pánovi, co ho odvezli do nemocnice?“ zeptala se muže po svém boku.

Vlček rychle znovu zaštěkal.

Ale ten muž řekl jen: „To nevím. Toho psa jsem nikdy neviděl. A na loď jsme měli vzít jen kufr, o psovi nebyla řeč.“

„Škoda, že to není jezevčík,“ řekla žena. „Roztomilého jezevčíka bych si docela ráda vzala domů.“

„Viš přece, že pes je jen na obtíž! Psi nadělají spoustu nepořádku. A taky mívají blechy a v jednom kuse štěkají. Jen bychom se dostali do problémů se sousedy.“

„Ale co s ním teď uděláme? Ten rozhodně sám nezmizí.“

„Patří pravděpodobně někomu na ostrově,“ uvažoval muž. „My ale nemáme čas to řešit. Loď za chvíli odplouvá.“

Muž se podíval na hodinky. Pak si spolu chvíli něco špitali. A potom ta žena zašla ke stánku a koupila pro Vlčka rybí sendvič!

Ochutnal z něj ale jen dvě sousta, protože ryba byla příliš slaná. A navíc v tom byla cibule. A on cibuli tuze nerad!

Přesto bylo milé, že mu ti lidé chtěli dát něco k jídlu. Proto stále doufal, že ho vezmou s sebou. Když muž dorazil s provazem a přivázal ho

k lucerně za kůlnou, Vlček nejdřív zavrtěl ocasem a poslušně se posadil. Napadlo ho totiž, že mu přinesli žemli bez cibule! Ale žena ho jen pohladila a řekla: „Hodný pejsek! Určitě brzy někdo přijde a vezme si tě.“

A pak utekli tak rychle, že vůbec ničemu nerozuměl. A nevrátili se, ani když hlasitě vyštěkl. Prostě zmizeli! Teprve později, když zahoukala loď a vyvalila se z ní hustá oblaka kouře, je znovu uviděl. Byli na lodi! Na něj ale zapomněli a odpluli bez něj.

Když provaz konečně překousal a doběhl k vodě, loď už byla tak daleko, že se neodvážil za ní plavat.

A tak si lehl a čekal, ani nevěděl, na co. Snad že se něco stane. Třeba že se loď najednou vrátí, protože ti lidé si všimnou, že ho tu zapomněli. Nebo se znovu objeví dědeček, aby si ho vzal!

* * *

Jenže se nic nestalo. Loď se nevrátila. A dědeček také ne. Vlček se dívá, jak se slunce potápí do moře. Lidé, kteří stáli u stánku s občerstvením, jsou pryč. Prodavačka vychází ze dveří a pečlivě za sebou zamyká.

Vlček osaměl. Neví, co dál. Ví jen, že musí najít místo, kde přespí, než bude tma! Opatrně se plíží ke stánku.

2. kapitola

Vlček potká Chundeláče a najde si místo na spaní

Za stánkem je vodovodní kohoutek, který trochu kape. Na dlažebních kamenech pod kohoutkem je kaluž. Vlček lačně olizuje vodu, pak zvedne hlavu a pokusí se olizovat i kapky. Trvá to ale příliš dlouho a on má stále žízeň.

Proplíží se dál podél zdi, dokud se nedostane ke dveřím. Ty tak páchnou po starém oleji, že se neubrání a musí kýchnout. Hned nato ale

našpicuje uši. Něco zaslechl. Ozvalo se to jen velmi tiše, a znělo to jako zavrčení.

A pak uvidí toho druhého psa. Stojí jen pár metrů od něj jako tmavý stín a dívá se na něj. Je vysoký, mnohem vyšší než Vlček. Má zježené chlupy na krku a vztyčený ocas. Kožich má chundelatý, chlupy mu splývají skoro až k zemi. Jedno ucho vypadá, že ho v horní části kus chybí.

Vlček nejistě zavrtí ocasem.

Ale Chundeláč jen vrčí. Pak zvedne nohu a počůrá kolo opřené o lampu. Znovu zavrčí.

Vzkaz je jasný, Vlček má nechat to kolo na pokoji. Patří zřejmě Chundeláčovi. Ale kolo ho přece vůbec nezajímá! Chce se s Chundeláčem seznámit. Třeba by mu mohl pomoci. Zdá se, že to tu zná. A možná ví, kde by se dalo pořádně napít. Nebo kde by se Vlček mohl vyspat.

Opatrně udělá krůček směrem k Chundeláčovi. Přitom usilovně vrtí ocasem, aby ten druhý pes pochopil, že Vlček nemá v úmyslu udělat

něco špatného. Ale není to k ničemu. Chundeláč jen natáhne krk a ohrne pysky, takže Vlček vidí jeho ostré zuby. Nyní také ucítí, že Chundeláč musel být před chvílí ve vodě. Třeba se jen lekl, když se vrátil z přístavu a najednou před sebou uviděl Vlčka.

Vlček naposledy zavrtí ocasem a tiše zakňučí. Jsem sám, to znamená, že ti nic neudělám. Mám jen žízeň, protože jsem jedl takový ošklivý sendvič, a nevím, kde dnes večer zůstat, protože dědeček je pryč...

Vidí, jak Chundeláč náhle napne svaly. Sotva stačí uskočit nazpět, když se na něj Chundeláč hlasitě rozštěká.

Rozběhnou se kolem stánku. Chundeláč je ale rychlejší. Vlček ho za sebou slyší hlasitě oddechovat. Ví, že mu nemůže uniknout. Musí přijít s nějakým trikem, to je jeho jediná šance!

Aniž by zmírnil tempo, náhle uhne k lavičce, která stojí u cesty. Chundeláč je stále za ním,

ale těsně předtím, než ho stačí popadnout, se Vlček úplně připlácne k zemi a protáhne se pod lavičkou. Chundeláč nedokáže dostatečně rychle zastavit, je ale příliš velký na to, aby se vešel pod lavičku, takže pod ní uvízne širokými plecemi.

A Vlček stále běží. Co nejrychleji. Pořád slyší, jak po něm hněvivě chňapá ten chlupatý pes, ale nezastaví, dokud se před ním neocitne hromádka beden, mezi nimiž se může schovat. Plazí se tak daleko, jak jen to jde. Srdce mu divoce buší a jazyk mu visí z úst, ale mezi bedny se ten Chundeláč nemůže dostat, i když sleduje jeho stopu a najde jeho úkryt.

Teprve teď si Vlček uvědomí, že se celý třese strachem. Někde vedle něho něco zachrastí a vzápětí mu před čenichem proběhne myš. Jinak se nic neděje. Také už neslyší ten chraplavý Chundeláčův štěkot. Čeká ale ještě hodně dlouho, než si troufne vyplížit se z úkrytu.

Mezitím už se skoro úplně setmělo. Vlček jen těžko rozpoznává lavičku u cesty a stánek vypadá na pozadí dun u přístavu jako černá skvrna. Za ním je jen moře, které tiše šumí. Tu a tam se bíle zableskne chochol pěny a ve velké dálce občas blikne jasné světlo.

Po Chundeláčovi nikde ani vidu ani slechu.

Vítr teď fouká tak studený, že by se Vlček nejraději znovu schoval mezi bednami. Má ale strach zůstat celou noc sám.

Pak ale dostane nápad! Může to být sice nebezpečné, ale stejně se o to musí pokusit. Pokud bude opatrný, mohlo by se mu podařit dostat se do hotelu. Jen musí být opatrný, aby unikl Chundeláčovi, to je všechno.

* * *

Hotel je jediným místem na ostrově, které zná. Může si tam lehnout před dveře a spát. A určitě

se tam najdou lidé, kteří k němu budou hodní a dají mu zítra něco k jídlu, když se před ně posadí a trochu zaprosí. Možná si ho dokonce budou pamatovat a nechají ho tam, dokud pro něj dědeček zase nepřijde.

Když se ocitne u lavičky, na okamžik přičichne ke skvrně na zemi. Chundeláč mu tu nechal vzkaz. A přesně na rohu stánku. Označkoval si vše, aby mu ukázal, že je to jeho území. Tady prostě Vlček nemá co pohledávat!

Vlček se rozhlédne, aby se ujistil, že je sám. Poté rychle pokropí tu skvrnu, která zůstala po Chundeláčovi na rohu stánku. Pak se vrátí k lavičce a zvedne nohu i tam. Tak a máš to, Chundeláči, myslí si. Jestli se sem zítra vrátí, bude vědět, že tu Vlček byl, a že se ho nebojí. Anebo jen docela maličko. Nedá se ale zahánět nějakým drzounem jen proto, aby se tím on pak mohl někde vychloubat.

Tiskne čenich k zemi a sleduje Chundeláčovu stopu. Cesta vede mezi pastvinami pro koně.

Vlček koně zřetelně cítí, občas ze tmy za plotem zazní i jejich ržání. Vlček nemá koně rád. Připadají mu příliš velcí a příliš nervózní. Nerozumí tomu, proč se někdo tak velký plaší s každým zvukem a stínem.

Na okamžik zvažuje, zda by se neměl propížit za plot a koně postrašit. Jen tak pro zábavu, aby viděl, co se stane. Ale je příliš unavený na to, aby ještě zlobil koně. A nejspíš by stejně jen začali ržát a nakonec by utekli!

Náhle si ale vybaví, jak se ještě doma zastavili s dědečkem u koňské pastviny. Dědeček přinesl koním suchý chléb a pak k nim promlouval tak dlouho, až se úplně klidně zastavili u plotu a opatrně mu brali chléb z ruky. A Vlček seděl vedle dědečka a dával pozor, jestli kus chleba nespadne na zem. Dědeček tyhle věci uměl, mluvit s koňmi a tak. A taky nechat spadnout kus chleba, aby to vypadalo, jako by se to stalo náhodou a on si toho vůbec nevšiml.

Když si Vlček vzpomene, jaká bývala s dědečkem zábava, znovu posmutní. Posadí se do prostřed cesty na zadek a zvedne čenich k obloze. Vzápětí se krajem rozlehne jeho hlasité vytí, znovu a znovu, protože dědeček mu opravdu moc chybí.

Na chvíli přestal věnovat pozornost okolí. Najednou se přímo před ním na cestě mihne stín! Vlček se lekne, až nadskočí, a málem zajede do příkopu. Stín se zastaví a – zakráká! To už i Vlček vidí, že je to jen pták. Ale podivný pták, který neodlétne, ale zakráká a zle po něm pokukuje jedním okem. Jako by si stěžoval, že ho Vlček tím svým vytím probudil.

„*Promiňte*,“ zakňučí Vlček a rychle běží dál.

Z luk přiléhajících k mořskému břehu se rozezní hlasy ptáků. Ti ptáci nadělají tolik hluku, že Vlček stáhne ocas mezi nohy a stále se ohlíží, jestli už nejsou za ním. Ale má štěstí, zdá se, že nemají snahu ho pronásledovat. Jen se poplašili, protože je vyrušil.

Přece jen je ale rád, když přijde mezi první domy. Tady nechal Chundeláč další stopu na kameni a pak zahrnul na úzkou cestu mezi vysokými ploty. Asi do domu, kde žije, myslí si Vlček.

Dál už se o Chundeláče nestará, ale sleduje svoji vlastní stopu z odpoledne. Netrvá dlouho a najde hotel. Předě dveřmi se spolu baví dva lidé a hlasitě se u toho smějí. Vlček moc dobře ví, že je lepší, když ho nevidí. Mohli by se leknout, kdyby se najednou vynořil ze tmy. A pak by mu vynadali a zase by ho zahrnali. Musí počkat, až bude den. To každý hned uvidí, že je to jen malé štěně, které jim neublíží.

Plíží se stínem až k zadní části hotelu. Tady jsou schody pro zaměstnance! Dveře jsou zamčené, ale Vlček zřetelně cítí, že za nimi musí být kuchyně.

Vedle schodiště pro zaměstnance je přístřešek, kde stojí několik cyklistických kol. Jedno z nich vypadá poněkud divně, přední kolo je mnohem

menší a nad ním je něco jako koš, ve kterém leží stará vlněná deka. Když Vlček skočí do koše, kolo se nebezpečně zakymácí, ale nepadne. Deku je trochu cítit po kočce, ale pro Vlčka je to místo, kde se může alespoň schoulit. Konečně našel místo na spaní! Dokonce odtud může sledovat i dveře do kuchyně, aniž by byl viděn! Rozhrne si příkrývku, aby měl útulno, pak položí hlavu na přední tlapky a zavře oči.